

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2019. április 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2018. október 31. napján kihirdetett **1.B.499/2017/43.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a.

A vádlott által a **2016. november 13. napjától 2019. április 25. napjáig** előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Kecskeméti Törvényszék I.rendű vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont], személyi szabadság megsértésének büntettében [Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] és 5 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntettében [Btk. 208. § (1) bekezdés].

Ezért I.rendű vádlott neve vádlottat - halmazati büntetésül - 15 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által a 2016. november 13. napjától előzetes fogva tartásban töltött időt.

Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről akként, hogy a Kecskeméti Törvényszék Bűnjelnyilvántartásában Bj.1/2018/2., 5., 6. tételszám alatti bűnjeleket elkobozta, a 3. tételszám alatti bűnjel lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte sértett sértett részére, míg az 1. és 4. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 456.084.-Ft bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be a védő az emberölés büntettének kísérlete miatt annak enyhébb - lényegét tekintve életveszélyt okozó testi sértés büntetteként - minősítésért, és rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.408/2018/3-II. számú átiratában a bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak, és az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

I.rendű vádlott neve vádlott védője a másodfokú eljárásban fellebbezését részletesen írásban indokolta. Tárgyalás tartását, bizonyítás felvételét, tanúként **tanú neve1**, a Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányságon 2016. november 13-án I.rendű vádlott neve gyanúsítottként történt kihallgatásának körülményeire, továbbá ifj. **tanú neve2**, sértett sértettel való kapcsolatának jellegére vonatkozó kihallgatását indítványozta.

A védő fellebbezésének indokolása szerint a vádlott nem követte el az 5 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntettét, mivel következetes vallomása szerint a sértett bántalmazását a gyermekek nem látták, ugyanis a másik szobában aludtak, illetve már nem is voltak a lakásban. Azt nem vitatta, hogy láthattak édesanyjukon sérüléseket, de azokat más személy okozta. Így - lényegét tekintve - ezen bűncselekmények vonatkozásában a vádlott felmentését is indítványozta.

Vitatta azt is, hogy a vádlott a konyhai kanapén fekvő sértett hüvelyébe sót nyomott volna, miután a nyomozati iratok között arra nincs adat, mint ahogy arra sem, hogy a sértett nőgyógyászati vizsgálata megtörtént volna. A hüvely tényállásban írt irritációjának megállapítása, álláspontja szerint szakkérdés.

A büntetés enyhítése iránt bejelentett fellebbezése körében indítványozta, hogy nyomatékos enyhítő körülményként értékelje az ítéletábrát, azt hogy az életveszélyt okozó testi sértés vonatkozásában a vádlott elismerte a büntetőjogi felelősségét és megbánó magatartást tanúsított, továbbá megromlott egészségi állapotát.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a fellebbezési nyilvános ülésen az átiratában írtakat fenntartotta, azzal egyezően adta elő.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az írásbeli fellebbezés indokolásában írtakon kívül hivatkozott arra, hogy a vádlott mindössze annyit ismert be, hogy egy vascsővel bántalmazta a sértettet, amelytől a szakvéleményben írt sérülései nem keletkezhetek. A 2016. november 13. napján történt gyanúsított kihallgatásakor olyan idegállapotban volt, amely alkalmatlanná tette őt a vallomás megtételére. A gyanúsított kihallgatást lefolytatott **tanú neve1** tanú vallomása ellenére, álláspontja szerint a nyomozóhatóság nem megfelelően folytatta le a vádlott gyanúsítottkénti kihallgatását és az elsőfokú bíróság nem tett maradéktalanul eleget a tényállás felderítési kötelezettségének. Hivatkozott azon orvosi látleletre is, amelyből az derül ki, hogy a sértett **tanú neve2** nevezte meg bántalmazójaként. Kifogásolta, hogy nem került sor id. **tanú neve2**, illetve ifj. **tanú neve2**, valamint sértett sértett kapcsolatának megvizsgálására. Nem helytálló, álláspontja szerint, az az első fokú ítéleti megállapítás sem, hogy a vádlott a sértettet az ágyhoz kötözte amíg ő boltba ment, hogy ne tudjon eltávozni és segítséget kérni. A vádlott ugyanis

állította, hogy azért nem vitte kórházba a sértettet, hogy a sértett kábítószer fogyasztása ne derüljön ki, mivel az esetben a gyermekeiről nem gondoskodhatott volna tovább. A sértett a lakást bármikor elhagyhatta, illetve orvosi segítséget is kérhetett volna. Így, - lényegét tekintve a személyi szabadság megsértésének büntette - vonatkozásában is felmentést indítványozott.

A vádlott megromlott egészségi állapotára, kétoldali, kevert típusú hallásvesztésére vonatkozó ambuláns kezelőlapot becsatolta.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz.

Az ítélet tábla az enyhébb minősítésre, felmentésre és a büntetés enyhítésére vonatkozó védelmi fellebbezést nem találta alaposnak.

Az első fokú ítéletnek a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 590. § (1) és (2) bekezdése szerinti teljes körű felülbírálatára vonatkozó fellebbviteli főügyészségi álláspontot a bejelentett védelmi fellebbezés irányára figyelemmel az ítélet tábla osztotta és az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező és egyéb eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, további bizonyítás nem volt szükséges, a vádlott és védője bizonyítási indítványait megfelelő indokokkal utasította el.

Nem találta szükségesnek a másodfokú bíróság a védő által a másodfokú eljárásban indítványozott bizonyítás felvételét sem.

tanú neve1, I.rendű vádlott neve vádlott gyanúsítottkénti kihallgatását fogantató rendőr nyomozás során tett tanúvallomását az elsőfokú bíróság felolvasta és azt bizonyítékként értékelte az első fokú ítélet 9. oldal 3. bekezdésében részletezettek szerint.

Megalapozottan állapította meg a törvényszék, hogy **tanú neve1** tanúvallomása alapján a vádlott kihallgatható állapotban volt, a kihallgatást a büntetőeljárás szabályai szerint folytatta le. A tanú vallomását a toxikológiai szakvélemény is megerősítette, miszerint a vádlott nem volt kábítószerrel befolyásolt állapotban.

Osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság 15. oldal utolsó és 16. oldal 1. bekezdésében kifejtett azon álláspontját, hogy a sértett életmódjára, esetleges külső kapcsolataira, korábbi konfliktusaira vonatkozóan szükségtelen további tanúk kihallgatása, mivel az nem eredményezte volna eltérő tényállás megállapítását, és az csak az eljárás indokolatlan elhúzódásával járt volna, továbbá a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmények kapcsán nincs is jelentősége.

A másodfokú bíróság mindezekre tekintettel a védő mindkét bizonyítási indítványát elutasította.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget téve az iratoknak megfeleltethető és logikus indokát adta annak, hogy a tényállást miért I.rendű vádlott neve vádlott az eljárás nyomozati szakában 2016. november 13. napján történt első gyanúsított ki hallgatása során tett részletes, életszerű, és a sértett vallomásával is egybehangzó vallomásra, sértett sértett vallomásra és az azt alátámasztó orvosi dokumentációra, fényképfelvételekre, OMSZ által megküldött dokumentációra, igazságügyi orvos-, elme-, toxikológus szakértői és pszichológus szakértői véleményekre, **tanú neve3** és **tanú neve4**, **tanú neve6**, **tanú neve7**, **tanú neve1**, **tanú neve8** tanúk vallomásaira alapította.

A vádlott a korábbi beismerő vallomását visszavonva csak azt ismerte el, hogy a sértettet kézzel, valamint lábára vascsővel két ütéssel mérve, bántalmazta. Azt azonban tagadta, hogy a súlyos, életveszélyes sérüléseit ő okozta, illetve hogy a sértett két kezét madzaggal összekötve a konyhai

kanapé karfájához kötözte volna és ily módon személyi szabadságát sértette. Állította, hogy a gyermekek sem láthatták a sértett bántalmazását. Hivatkozott arra is, hogy a testvérét azért hívta fel telefonon, hogy a sértett számára segítséget kérjen.

A törvényszék figyelemmel volt a sértett azon vallomására is, hogy miért nyilatkozott úgy előbb, hogy általa ismert személy, **tanú neve2** bántalmazta, és miért nem a vádlottat jelölte meg bántalmazójaként. Ezen alkalommal ugyanis a vádlott is jelen volt, majd később már a vádlott távollétében történt kihallgatásán és azt követően is következetesen vallotta sértett sértett azt, hogy a vádlott bántalmazta. Helytállóan állapította meg tehát a törvényszék, hogy ezen körülmény a sértett szavahihetőségét nem befolyásolta. A sértettet ért elhúzódó bántalmazás folytán nem várható el, hogy minden részletre pontosan emlékezzék, azonban a sértett minden lényeges körülményre vallomást tett, amelyet a törvényszék a tényállása alapjául elfogadott. Elfogadta azt a vallomását is, hogy a vádlott a sértett hüvelyébe sóot nyomott. Nem osztotta az ítélőtábla azt a védői álláspontot, hogy ennek megállapítása szakkérdés volt, mivel ezen tény megtörténte ténykérdés, amelyet elfogadott a törvényszék az aggálytalan sértetti vallomás alapján. Ezen körülmény egyébként nem érintette az élet elleni cselekmény minősítését.

A bizonyítékok értékelése és az alapján a bizonyítás eredményének a megállapítása az elsőfokú bíróság feladata. Az életszerű és logikus érveléssel elfogadott bizonyítékokra alapított tényállás esetében a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhetett sor [Be. 593. § (2) bekezdése], így a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és eltérő minősítést, illetve a felmentést célzó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az ítélőtábla az első fokú ítéletnek I.rendű vádlott neve vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét azzal egészítette ki, hogy a vádlott kétoldali kevert típusú hallásvesztés betegségben szenved (fellebbezési nyilvános ülésen becsatolt ambuláns kezelőlap (15/Vé/2.)).

Az ítélőtábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ügyiratok tartalma alapján az első fokú tényállást az alábbiakkal egészítette ki, illetve helyesbítette:

A 4. oldal 5. bekezdését azzal egészítette ki, hogy a vádlott 2016. november 12. napján a sértettet a körülbelül 40 cm hosszúságú vascsővel az öt gyermek jelenlétében ütlegelte (sértett sértett első fokú 29. sorszámú jegyzőkönyv 5. bekezdésében rögzített tanúvallomása, **tanú neve8** nyomozati iratok II. kötet 319-320. lapszámok és első fokú 19. sorszámú jegyzőkönyv 3-4. lapszámai alatti tanúvallomása).

A sértett testét ért bántalmazások szinte kivétel nélkül közepeset meghaladó erejűek voltak (nyomozati iratok 115. lapszám utolsó bekezdése, igazságügyi orvosszakértői vélemény).

Az első fokú ítélet 6. oldal 3. bekezdésének első mondatából „a gyermekek nevelésére, felügyeletére és gondozására köteles személy e feladataiból folyó kötelességét súlyosan megszegte” részt a jogi indokolásba utalta, miután az jogkövetkeztetés, és mint ilyen, a jogi indokolásban a helye (BH2005. 167.).

Az első fokú ítélet 11. oldal utolsó bekezdésének első mondatát, azaz, hogy a vádlott magatartása következtében gyk. **tanú neve8** sértettnek poszttraumás stressz zavarra utaló tünetei voltak a tényállásba utalta (nyomozati iratok I. kötet 241. lapszáma alatti igazságügyi pszichológus szakértői vélemény).

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a törvényszék által megállapított tényállást az ítéletábra a felülbírálat alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett I.rendű vádlott neve vádlott bűnösségére és a vádlott cselekményeinek a minősítése is helyes volt.

Osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a feltárt tárgyi és alanyi tényezők alapján a vádlott szándéka nem testi sértésre, hanem ölésre irányult. Tudata átfogta a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetőségét, azt előre látta, és abba legalábbis belenyugodva cselekedett. A halálhoz vezető okfolyamat a vádlott magatartása folytán elkezdődött, azonban a vádlott magatartásán kívül eső okból szakadt meg a hozzátartozók közbeavatkozása, majd a sértett orvosi ellátása miatt. Osztotta tehát az ítéletábra a törvényszék azon álláspontját is, hogy a vádlott indulata, a sértett részben pusztán kézzel, részben eszközzel huzamosabb időn keresztül ütlegetése, annak intenzitása, kitartó módja, a sérülések száma, jellege, a vádlott kijelentései alapján a sértett életének kioltására legalább az eshetőleges szándéka állapítható meg.

Azt is helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy a vádlott cselekménye kísérleti szakban maradt. Elmulasztotta azonban annak megállapítását, hogy a kísérlet befejezett kísérlet volt, mivel a vádlott magatartása elindította a halálhoz vezető okfolyamatot és mindent meg is tett az eredmény bekövetkezése érdekében. Erre figyelemmel pedig nem állapítható meg a vádlott azon - egyébként más bizonyítékokkal alá nem támasztott - hivatkozása szerinti esetleges önkéntes eredményelhárítás, miszerint segítséget akart volna kérni telefonon a testvérétől a sértett számára.

Befejezett kísérlet esetén ugyanis önkéntes elállás megállapítása kizárt és csak az eredmény önkéntes elhárítása jelenthet büntethetőségi akadályt (BH1999.95.), amely jelen esetben nem valósult meg az elsőfokú ítélet 10. oldal utolsó előtti bekezdésében a törvényszék által kifejtettek szerint, amit az ítéletábra is osztott.

Helyesen állapította meg a törvényszék azt is, hogy az elkövetés módja különösen kegyetlen volt. A vádlott cselekményét emberi mivoltából kivetkőzve, feltűnő embertelenséggel és brutalitással, gátlástalanul, a sértett emberi méltóságának mély megalázásával, a sértett számára fokozott szenvedést okozva követte el.

Erre figyelemmel az élet elleni bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló fellebbezés eredménytelen volt.

A törvényszék a vádlott azon cselekményét, hogy a sértettet az elhúzódozó bántalmazása során a kanapéhoz kötözte azért, hogy amíg boltba megy, a sértett ne tudjon eltávozni, vagy segítséget

kérni, annak motivációjára tekintettel helyesen minősítette aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének.

Az 5 rendbeli kiskorú veszélyeztetése büntettének minősítése is törvényesnek bizonyult, a törvényszék ez irányú jogi indokait is osztotta az ítéletábra.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte az emberölésre irányuló szándék eshetőleges voltát, valamint igazolt tartós betegségét (Kúria 56. számú Bkv.II.10. és 12. pontja), míg csekélyebb súllyal értékelte ekként az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradt jellegét, miután az befejezett kísérlet volt (Kúria 56. számú

Bkv.III.1.pontja).

Szemben a törvényszék álláspontjával, a kiskorú gyermekek eltartásáról gondoskodást enyhítőként értékelte az ítéletábra, mivel ezen kötelezettségének a vádlott az elkövetés időpontjában eleget tett. Ugyancsak enyhít, hogy a bűncselekmény elkövetésétől több mint két év telt el (Kúria 56. számú Bkv.II.4. és III.10.pontjai).

Nem tévedett a törvényszék, amikor I.rendű vádlott neve vádlott esetében a büntetési célokat kizárólag szabadságvesztés kiszabásával ítélte elérhetőnek. A büntetési tételkeret a halmazati büntetési szabályokra figyelemmel, 10 évtől 25 évig terjedő szabadságvesztés, az irányadó törvényi középérték 17 év 6 hónap. A helyesbített bűnösségi körülmények mellett - annak ellenére is, hogy a másodfokú bíróság további enyhítő körülményeket is megállapított -, az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés inkább enyhe mint súlyos büntetés. Ügyészségi fellebbezés hiányában azonban annak súlyosítására nem kerülhetett sor, az enyhítése pedig szóba sem jöhetett. A másodfokú bíróság tehát osztotta azt a törvényszéki álláspontot, hogy szükséges a középértéktől a vádlott javára történő eltérés, de az alkalmazottnál lényegesen nagyobb eltérés nem volt indokolt.

A törvényi középértékre vonatkozó szabályok kapcsán a törvényszék elmulasztott hivatkozni a Btk. 80. § (2) bekezdésére, amelyet az ítéletábra ezúton pótol.

Miután az elsőfokú bíróság ítéletének a további rendelkezései is törvényesnek bizonyultak, az ítéletábra a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azt.

Észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításánál kizárólag annak a kezdő időpontját határozta meg, azonban a kialakult bírói gyakorlat szerint a végső időpontot is meg kell határozni, amit a törvényszék elmulasztott. Ezért azt az ítéletábra pótolva, a vádlott által a 2016. november 13. napjától 2019. április 25. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt számította be a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően.

Megállapította, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a ..., miután az első fokú ítélet kihirdetése óta ezen büntetés-végrehajtási intézetbe került áthelyezésre [Be.184.§ (2) bekezdés f) pont].

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapszik.

Szeged, 2019. április 25.

Dr. Hegedűs István
a tanács elnöke

. Halász Edina
előadó bíró

. Katona Dorottya
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.693/2018/15. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék

1.B.499/2017/43. számú ítélete a mai napon **jogerős és végrehajtható.**

Szeged, 2019. április 25.

Dr. Hegedűs István
a tanács elnöke